

springbooks

พิมพ์ครั้งที่ 47

BESTSELLER

ทรมานใจ...ว้าวเปล่า
...หวั่นไหว...เปลี่ยวเหงา...โดดเดี่ยว
เพราะเป็นเพียงแค่วัยรุ่นคนหนึ่ง

เพราะ

เป็นวัยรุ่น

จึงเจ็บปวด

아프니까 청춘이다

คิมรันโด เขียน

วิทิชา จันทรพันธ์ แปล

ยอดขาย
ถล่มทลาย
ในเกาหลีมากกว่า
สองล้านเล่ม!

แต่เธอ...หนุ่มสาวผู้ยืนเผชิญหน้ากับอนาคตเพียงลำพัง

เพราะเป็นวัยรุ่นจึงเจ็บปวด

ก ำ ร ่อ ำ น คื อ ร ำ ก ฐ ำ น ที่ ต ำ คั ญ

เพราะเป็นวัยรุ่นจึงเจ็บปวด

คิมรันโด

เขียน

วิทยา จันทร์พันธ์

แปล

ฐาปณีย์ กิจจุฬากย์

วาดภาพประกอบ

เพราะเป็นวัยรุ่นเหงาเจ็บปวด

จัดพิมพ์โดย

springbooks

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนรัชฎาภิบาล (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

아페unikka Apeunikka Cheongchunida

YOUTH, IT'S PAINFUL

by Rando Kim

Copyright © Rando Kim, 2010

All rights reserved.

This Thai language edition was published by
Amarin Printing and Publishing Public Company Limited in 2012
by arrangement with Rando Kim through KL Management

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-5108-8

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระวีณ อุทะกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ งามอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกันต์ ผลงาม

บรรณาธิการ อนุวัชร ขาสีสิง นันทนา พวงนาค
ศิลปกรรม กุศล คงสวัสดิ์ • คอมพิวเตอร์ สุนิดา ภาวะทรัพย์
ผู้ตรวจทานต้นฉบับ สุคนธา สมใจ • ชัปปอดเตอร์ รวีพรรณ จารุทวี • พิสูจน์อักษร ลดาญ พัดเย็น

แต่คุณ
วัยรุ่นที่หัวใจยังเต้นอยู่
ให้.....
จาก.....

แต่จูน
ลูกชายที่รักของพ่อ
ซึ่งอายุกำลังจะครบยี่สิบ

สารบัญ

PART 1

คำตอบนั้นไม่อาจหาได้จากที่ไหน นอกจากนัยน์ตาของคุณ

01	นาฬิกาชีวิต: ตอนนี้ชีวิตของคุณก็โหมงแล้ว	2
02	จงไล่ตามความปรารถนาของคุณไป	8
03	ฤดูกาลที่ตัวคุณผลิบาน	15
04	คำตอบนั้นไม่อาจหาได้จากที่ไหน นอกจากนัยน์ตาของคุณ	24
05	บางครั้งอาจต้องฟังดวง	30
06	ตัวฉันและบททดสอบ อย่าเร่งรีบดำเนินชีวิตไปเพื่อความมั่นคง	35
07	อย่าเพิ่งบริหารเงินตอนนี้	43
08	หยุดเดินแล้วหันหลังมองสักเล็กน้อย	49
09	ถ้าไม่โอ้อวดเลย คือพ่ายแพ้	55
10	จดหมายถึงคุณ – ความหดหู่	59

PART 2

พื้นไม้สักเท่าที่คิด

11	ความทุกข์คือพลังของฉัน	66
12	พื้นไม้สักเท่าที่คิด	71
13	ใครคนหนึ่งคือทะเลกว้างสำหรับคุณ	77

14	ไม่จำเป็นต้องรัก 2.0	82
15	ประวัติจากภายใน: เรื่องราวของฟรีดา คาห์โล	88
16	สมุดตรวจข้อผิดพลาดของชีวิต	92
17	ตอนนี้คืออายุที่แก่ที่สุดในชีวิต	96
18	แม้วันนี้ลำบากจนอยากตาย แต่อาจมีใครหลายคนปรารถนาอยากเป็นคุณ	100
19	จดหมายถึงผม – ความฝันที่ลู่โชติช่วง	105
20	จดหมายถึงคุณ – หลังจากเลิกรา	109

PART 3

ปาฏิหาริย์คือสิ่งที่สำเร็จได้ ทีละเล็กละน้อย

21	การเลิกล้มภายในสามวันเป็นเรื่องปกติ เพราะรูปแบบของชีวิตไม่ใช่การตัดสินใจที่แน่วแน่ แต่เป็นการฝึกหัด	116
22	อย่าเล่นคนเดียว	122
23	จงตามหาอาจารย์ของคุณ	128
24	จงเปิดโลกเข้าวันใหม่ ด้วยกลิ่นน้ำหมักที่สดชื่น	135
25	บทความเติมพลังให้ชีวิต	139
26	จงอยากได้ความรู้หลากหลายที่อยู่รอบกาย	145
27	จิกซอร์ชีวิต 29,220 ชิ้น	152
28	อย่าอ้างว่ายุ่งจนไม่มีเวลา	155

29	วิธีใช้ “คาร์เพ เดียม”	165
30	เสียงสัมผัสของชีวิตคืออะไร	168
31	ปณิหารย์คือสิ่งที่สำเร็จได้ที่ละเล็กทีละน้อย	171
32	จดหมายถึงคุณ-แต่เธอ เด็กชีวทั้งหลาย	175

PART 4

“พรุ่งนี้” นำทางชีวิต

“ท่านของฉัน” นำทางชีวิต

33	จงพาชีวิตไปตามการตัดสินใจ	184
34	“พรุ่งนี้” นำทางชีวิต “งานของฉัน” นำทางชีวิต	191
35	“จุดบอด” ของเด็กแอลฟา	198
36	มหาวิทยาลัยเป็นเส้นชัยหรือจุดออกตัว?	202
37	ไม่ใช่ความสามารถ แต่จงสร้างเรื่องราวของคุณ	208
38	วัยยี่สิบมีสิ่งที่สำคัญกว่าเงิน	215
39	มหาวิทยาลัยคืออะไรสำหรับเรา	219
40	จงขึ้นรถไฟชีวิตสักครั้ง	225
41	แต่เธอผู้อยู่ที่ลานมหาวิทยาลัย	231
42	จดหมายถึงผม - จินตนาการถึงบ้านปลายชีวิต	239

บทส่งท้าย	ลูกชายที่รักของพ่อ	242
	เกี่ยวกับผู้เขียน	247

คำนิยม

หากเปรียบชีวิตเป็นดั่ง “จิ๊กซอว์” อย่างที่คิมรันโดได้บอกไว้ ชีวิตในช่วงวัยรุ่นก็คงเป็นช่วงหนึ่งที่ต้อยากที่สุด เป็นช่วงแห่งการค้นหาตัวเอง ที่ไม่แน่ใจว่าจะเลือกเดินทางใด หรือจะต่อจิ๊กซอว์ชีวิตให้ออกมาเป็นแบบไหน แต่ก็ เป็นช่วงที่สนุกและท้าทายมากที่สุดช่วงหนึ่งเช่นกัน

ในฐานะของคนคนหนึ่ง que เลือกต่อจิ๊กซอว์ชีวิตตามแรงพลังฝันของตนเอง เลือกทำตามสิ่งที่หัวใจเรียกร้องโดยไม่สนว่าอาชีพที่ทํายู่นั้นจะมั่นคงแค่ไหน หนังสือเล่มนี้คือเพื่อนคนหนึ่ง que เข้าใจ และสามารถตอบคำถามที่คนมากมายสงสัยอยู่เสมอว่า ทำไมผมถึงตัดสินใจที่จะมาอยู่ตรงจุดนี้ แทนที่จะไปทำอาชีพที่คนในสังคมส่วนใหญ่มองว่า “ดี” และ “เหมาะสม” กับปริญญาบัตรที่ได้รับมาให้มากกว่านี้

คิมรันโดกล่าวไว้ว่า “สิ่งที่คนหนุ่มสาวขาดไปไม่ใช่ความสามารถ ใบประกาศนียบัตร หรือหน่วยกิตของวิชาต่างๆ แต่มันคือการทบทวนตัวเอง” หลายคนเผลอใช้ชีวิตไปโดยที่ไม่ได้เข้าใจว่าตัวเองมีความต้องการอย่างไร ไม่ได้ลองวิเคราะห์ดูว่าสิ่งที่ทำอยู่นั้น มันคือสิ่งที่ทำให้เรามีความสุขจริงหรือไม่ สิ่งที่คุณจะได้จากหนังสือเล่มนี้ไม่ใช่ “คำตอบ” ว่าอะไรคือสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับตัวคุณ แต่จะเป็น “โอกาส” ในการได้ลอง “ทบทวนตัวเอง” นี้แหละ

ทบทวน...ไม่ใช่เพื่อไม่ให้ต้องเจ็บปวดกับอะไรอีกเลยในชีวิต แต่เพื่อให้เจ็บปวดกับสิ่งที่ควรค่าแก่การเจ็บปวดเท่านั้น และไม่ต้องเจ็บโดยไม่จำเป็นอีก

ความจริงแล้วผมเชื่อว่า ไม่ใช่แค่วัยรุ่นหรอกที่เจ็บปวด ผู้ใหญ่หลายคน ถ้าได้อ่านหนังสือเล่มนี้ก็คงจะรู้สึกเจ็บปวดไม่แพ้กัน จากคำพูดของคิมรันโด ที่สะท้อนชีวิตและปัญหาที่คล้ายกันของคนมากมายในปัจจุบัน ที่อาจกำลังหลงทางไปกับกระแสสังคม หรือกำลังรู้สึกเหน็ดเหนื่อยและสับสนกับชีวิตตัวเอง หรือผิดหวังซ้ำไปซ้ำมา แต่ถ้าใครอ่านแล้วรู้สึกเหมือนโดน “แทงใจดำ” ก็นับว่าเป็นสัญญาณที่ดี ที่เรายังเจ็บแปลบกับเรื่องราวแบบนี้ได้ เพราะมันแสดงว่า เรายังไม่ได้ชินและซาไปกับชีวิตชะตาทีเดียว

ไม่ว่าจักขุชีวิตของคุณในตอนนี้จะมีรูปร่างหน้าตาอย่างไร ผมเชื่อว่า **เพราะเป็นวัยรุ่นจึงเจ็บปวด** คือจักขุขวขึ้นเล็กๆอีกขึ้นที่หลายคนน่าจะกำลังหาอยู่ เพื่อต่อภาพชีวิตให้สวยงาม ชัดเจน และเป็นรูปเป็นร่างมากยิ่งขึ้น
ในเมื่อมันอยู่ตรงหน้าแล้ว ก็อย่ารอช้าอีกเลยครับ

ณัฐ ศักดาทร
นักร้อง - นักแต่งเพลง
ผู้เขียน มองทุกอย่างจากทุกมุม

“Wise men learn from others’ mistakes. Fools by their own.”

“คนฉลาดเรียนรู้จากความผิดพลาดของผู้อื่น คนโง่ต้องลองเองเจ็บเอง จึงจะชั่ง” หนังสือเล่มนี้บอกเล่าเรื่องราวความเจ็บปวด เคว้งคว้าง และว้าวุ่นที่เกิดขึ้นกับวัยรุ่นทุกยุค ไม่ว่าจะเป็นการที่เราควรเก่งด้านไหนหรือจะเรียนอะไรดี แต่ก็มิได้ข่มขู่ให้ตื่นกลัว หากแต่ส่งเสียงเตือนให้เรียนรู้และยอมรับอย่างมีสติ พร้อมมอบเข็มทิศ ใส่เกราะ ติดอาวุธให้หน่อยๆก้าวผ่านช่วงวัยรุ่นได้อย่างสวยงามและมั่นคงด้วยตนเอง พี่แนนขอส่งกำลังใจให้ทุกวัย ทุกรุ่น “อึด ถึก และลุย” ผู้สู้ความฝันที่เป็นจริง

ครูพี่แนน - อริสรา ธนาภิกิจ

คิมรันโดบอกไว้ว่า “เงินก็เหมือนกับเช็กส์ ถ้าหมกมุ่นจนเกินพอดี ชีวิตอาจพังพินาศได้”

นี่แหละ ทางสว่างแห่งชีวิตผม --- คิมรันโด ผมรักคุณ

จอห์น - วิญญู วงศ์สุรวัฒน์

คำแนะนำนักพิมพ์

ความฝันอันใหญ่ที่สุดในชีวิตของคุณคืออะไรครับ

ถ้าตอนนี้คุณอายุ 20 ปี ก็ยินดีด้วยที่คุณยังมีเวลาอีกมากที่จะตามหาความฝันแล้วทำให้มันกลายเป็นจริง

เพราะเป็นวัยรุ่นจึงเจ็บปวด ถูกเขียนขึ้นมาสำหรับนักศึกษาที่ยังคงสงสัยว่าหลังเรียนจบจะทำอย่างไรต่อไป หนังสือเล่มนี้อาจไม่มีคำตอบสำเร็จรูปให้คุณภายใน 3 นาที แต่ยืนยันว่ามีคำตอบปลายเปิดให้คุณได้ค้นหาว่าจะผ่านช่วงวัยเรียน วัยทำงาน และวัยผู้ใหญ่ เพื่อสร้างฝันให้เป็นจริงได้อย่างไร

ถ้าตอนนี้คุณอายุ 20 ปี นาฬิกาชีวิตของคุณจะอยู่ที่หกโมงเช้า เป็นช่วงที่พระอาทิตย์ขึ้นพอดี

ถ้าคุณอายุ 30 ปี นาฬิกาชีวิตของคุณจะอยู่ที่เก้าโมงเช้า เป็นเวลาของการเริ่มทำงาน

ถ้าคุณอายุ 40 ปี นาฬิกาชีวิตของคุณจะอยู่ตอนเที่ยงตรง เป็นช่วงเวลาพักสั้นๆ ที่มีค่าก่อนกลับไปสู่ชีวิตอีกครั้ง

ถ้าคุณอายุ 60 ปี นาฬิกาชีวิตจะอยู่ที่หกโมงเย็น เป็นช่วงเวลาหลังเลิกงานและสามารถมองเห็นพระอาทิตย์กำลังอัสดง

คำถามที่สำคัญคือ คุณเดินไปถูกทางหรือเปล่า

โชคดีเหลือเกินที่ทุกสิ่งทุกอย่างของการค้นหาตัวเองและทำความฝันให้เป็นจริงบรรจุอยู่ในหนังสือเล่มแล้ว

ขอให้สนุกกับการค้นพบตัวเองครับ

springbooks

มีนาคม 2555

<http://www.facebook.com/springbooks>

คำแนะนำเขียน

จงจำไว้ คุณงดงามเป็นประกาย

“ความเป็นหนุ่มสาวไม่มีค่าอะไร”

นี่คือคำกล่าวของจอร์จ เบอร์นาร์ด ชอว์ ซึ่งอาจเป็นเรื่องจริง แต่ผมกลับคิดว่า วัยหนุ่มสาวสำคัญมาก สำคัญที่สุดความเป็น “หนุ่มสาว” แห่งชีวิตได้ผลิบานสะพรั่งในช่วงเวลานี้ เป็นช่วงที่สำคัญมาก สำคัญที่สุดในชีวิตก็ว่าได้

ทุกครั้งที่ผู้ใหญ่เห็นคุณ เขาจะเหลือบมองท้องฟ้าพร้อมกับพูดด้วยน้ำเสียงเสียดายปนอีกฉาว่า

“เป็นช่วงเวลาที่ดีจริงๆ!”

ใช่ วัยนี้อาจเป็นช่วงเวลาที่ดี เป็นดังอัญมณีที่ไม่สามารถตีราคาได้จากประกายวาววับนั้น ถ้าคุณเรียนอยู่ในมหาวิทยาลัย นับเป็นเรื่องที่น่ายินดี เพราะมหาวิทยาลัยจะช่วยเจียรไนอัญมณีให้เจิดจรัสยิ่งขึ้น เป็นสถานที่ที่คุณจะค้นพบ “ตัวเองได้มากที่สุด” ทำให้คุณสังเกตเห็นสนิมที่เกาะอยู่ตามรั้วมหาวิทยาลัย และเห็นถึงความเขียวชอุ่มของต้นไม้ที่อยู่ตามทางเดินมหาวิทยาลัยจึงเป็นสถานที่ที่เหมาะสมแก่การขัดเกลาคุณหนุ่มสาวอย่างคุณ

ในทางกลับกัน วัยนี้ถือว่าอยู่ในช่วงเวลาที่ยากลำบากมาก ความวิตกกังวลของคุณหนักหนาเกินที่จะถ่ายทอดเป็นคำพูดได้ ผู้ใหญ่อาจกระทบกระเทียบว่า “เธอจะต้องกังวลใจอะไร” หรือ “ตอนฉันอายุเท่าเธอ ฉันลำบากกว่านี้เยอะ” คนวัยยี่สิบหรือนักศึกษาทั่วไปอาจได้รับการยอมรับจากสังคมว่าเป็นผู้ใหญ่ ทว่าความจริงแล้วแทบไม่มีใครได้เตรียมความพร้อมสู่การเป็นผู้ใหญ่เลย เป็นเพียงเวลาที่ปัญหาวัยรุ่น ซึ่งเคยถูกเลื่อนออกไปด้วยเหตุผลที่ว่าต้องเตรียมสอบเข้ามหาวิทยาลัย กำลังจะระเบิดออกมาเป็นเสี่ยงๆ เป็นช่วง

เวลาที่ชีวิตถูกสั้นคลอน เป็นช่วงที่ปราศจากความสมดุลในชีวิต เป็นทั้งช่วงที่
เจิดจรัสที่สุดและมีดมืดที่สุด

นอกจากนี้ วัยหนุ่มสาวยังถูกค่านิยมของสังคมตีกรอบบังคับว่า วัยนี้
ควรเริ่มประสบความสำเร็จได้แล้ว แต่เนื่องจากคนหนุ่มสาวส่วนมากยังไม่
หยั่งรู้พลังที่ยิ่งใหญ่ของตัวเอง จึงทำให้รู้สึกท้อทรมาน แม้จะเป็นเพียง
ช่วงเวลาสั้นๆ แต่ก็อยากผ่านพ้นให้เร็วที่สุด ในช่วงชีวิตที่ไม่อาจต้านทาน
กระแสลมแรงก่อนเปลี่ยนเข้าฤดูใหม่ได้ จึงปล่อยเวลาที่ดีที่สุดให้หมดไปอย่าง
ไร้ค่า ปกปิดความซึ้งลึกของตัวเอง ทำให้ตัวเองดูฉลาด แต่ถ้าลองทบทวน
ดูให้ดีแล้วจะพบว่า สิ่งที่แสรังพยายามทำไปทั้งหมดนั้นแทบไม่มีค่าอะไรเลย

คนหนุ่มสาวมักถูกแทรกแซงทำให้ไขว่ไขว่ได้ง่าย ผมอยากโอบกอด
พวกคุณที่กำลังเจ็บปวดด้วยคำปลอบใจที่แสนอ่อนโยน อยากกระดุนพวกคุณ
ด้วยภาษาที่อบอุ่นและเรื่องราวที่จริงใจ ผมอยากให้คุณกล้าใจที่ร้อนแรงแก่
วัยรุ่นทั้งหลาย เพื่อให้ทุกคนสามารถดำเนินชีวิตผ่านช่วงเวลานี้ไปได้อย่าง
สนุกสนาน

บทความที่ผมเขียนขึ้นนี้เปี่ยมไปด้วยความหวัง แต่ไม่ใช่บทความแบบ
มองโลกในแง่ดีที่ว่า “อย่าห่วงไปเลย เธอทำได้!” หรือบทความที่แนะนำให้
เพิ่มความสามารถในด้านต่างๆ ผมถ่ายทอดเรื่องราวจากหัวใจ ซึ่งจะทำให้
คุณร้องไห้ และช่วยคลายความเจ็บปวดที่หลบซ่อนอยู่ในจิตใจ ผมอยาก
วาดภาพอนาคตที่แท้จริงให้แก่คุณ ซึ่งถูกสังคมตีกรอบว่าจะต้องรีบหางาน
ให้ได้เร็วที่สุด

ในฐานะที่ผมเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย เป็นนักการศึกษา ผมเข้าใจ
สถานการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นอย่างดี จึงอยากปลอบโยนคุณด้วยความห่วงใย
และอยากทวงตงเมื่อคุณหลงผิดไป

เนื้อหาของหนังสือเล่มนี้จึงเกี่ยวข้องกับ “การค้นหาความรู้ที่ยิ่งใหญ่”

“การมีความรับผิดชอบที่ยิ่งใหญ่” และ “การมีความฝันที่ยิ่งใหญ่” แต่ผมไม่ได้เขียนเรื่องเหล่านี้ขึ้นจากความคิดเห็นของตัวเองเท่านั้น ผมได้รวบรวมข้อมูลต่างๆ จากการพูดคุยกับหนุ่มสาวโดยตรงผ่านบล็อกส่วนตัว มินิโฮมเพจ ทวิตเตอร์ ฯลฯ และทำแบบสำรวจความคิดเห็นของนักศึกษาทั่วประเทศ 1,000 คน (ผลสำรวจผ่านเอ็มเบรน บริษัทผู้เชี่ยวชาญด้านการทำสำรวจผ่านสื่อออนไลน์)

ในอนาคต ผมอยากเป็นนักวิชาการที่เป็น “อาจารย์ที่แท้จริง” ไม่ใช่อาจารย์ที่มีอำนาจในมหาวิทยาลัย ผมจึงอยากถ่ายทอดเรื่องราวของคุณพ่อ ลูกสอง และชีวิตรุ่นพี่คนหนึ่งให้คุณได้รับรู้ เรื่องบางเรื่องอาจดูอวดเก่งไปบ้าง เรื่องบางเรื่องก็น่าอายจนแทบแทรกแผ่นดินหนี แต่มันคือประสบการณ์ที่ผมเรียนรู้ผ่านช่วงวัยเยาว์ของตัวเอง

ถ้าผมไม่ได้ประกอบอาชีพที่พบเจอวัยรุ่นหนุ่มสาวทุกวัน ถ้าไม่ได้รู้สึกเป็นห่วงพวกคุณ ผมคงไม่สามารถถกแถลงความคิดจนกลายเป็นตัวอักษรในหนังสือเล่มนี้ได้ ผมหวังว่าบทความที่เขียนขึ้นเพื่อคุณหนุ่มสาววัย 20 ปี จะเข้าถึงความปรารถนาของนักศึกษาสมัยนี้ แต่ถ้าคุณไม่ใช่นักศึกษา ผมก็หวังว่าหนังสือเล่มนี้จะสร้างแรงบันดาลใจให้คุณค้นพบจุดยืนของตัวเอง

ผมอยากให้คุณใจเย็นลงสักนิด อย่าเป็นพ่อค้าที่มุ่งหวังกำไรแค่ 1 เปอร์เซ็นต์ แต่จงเป็นนักลงทุนที่รู้จักการรอคอยโอกาสซื้อขาย อย่าเป็นนักวิ่ง 100 เมตร ผู้โชนทะยานเข้าสู่เส้นชัยอย่างสุดกำลัง แต่เมื่อถึงเส้นชัยแล้ว ก็แทบหมดสิ้นเรี่ยวแรง ค่อยๆ ก้าวเดินไปสู่เป้าหมายที่ตัวเองปรารถนา ไม่ต้องรีบร้อน

แม้จะเป็นแค่ในนาม แต่คุณก็คือวัยรุ่นที่หัวใจยังเต้นอยู่ จงค่อยๆ ก้าวเดินไป ผมหวังว่าถ้อยคำหนึ่งจากหนังสือเล่มนี้ จะทำให้คุณค้นพบแนวทางชีวิตของตัวเอง

ฤดูหนาว ค.ศ. 2010

คิมรันโด

아프니까 청춘이다

PART 1

คำตอบนั้น

ไม่อาจหาได้จากที่ไหน

นอกจากนัยน์ตาของคุณ

01

นาฬิกาชีวิต: ตอนนี่ชีวิตของคุณ ก็โหม่งแล้ว

บนโต๊ะทำงานของผมมีนาฬิกาตายตั้งไว้อยู่หนึ่งเรือน ความจริงแล้วนาฬิกาเรือนนี้ยังใช้งานได้ดีอยู่ แต่เพราะผมเอาถ่านออก เข็มของมันจึงหยุดนิ่งอยู่กับที่ นาฬิกาเรือนนี้ไม่ได้มีหน้าที่เพียงแค่ประดับโต๊ะทำงานเฉยๆ เท่านั้น เพราะเมื่อครบรอบวันเกิดของผมในทุกปี ผมจะหมุนเข็มนาฬิกาให้เคลื่อนไปข้างหน้า 18 นาที

1

เวลาของชีวิตหมุนผ่านไปเร็วเสมอ เพียงแค่ชั่วอึดใจคำนำหน้าชื่อของเราก็ถูกเปลี่ยนเป็นนาย K เสียแล้ว วันพรุ่งนี้และวันมะรืนเดินทางมาถึงอย่างเสียบั่น ไม่นานนักอายุของเราก็ย่างเข้าสู่“หลักสามสิบ” ก่อนถึงช่วงอายุนี้หากชีวิตปราศจากการวางแผนที่มุ่มมั่น หรือไม่อาจทำให้ความฝันใดๆ ลุล่วงเป็นจริงได้ พลังชีวิตที่เคยมีอยู่อย่างเต็มเปี่ยมก็จะมอดมลายหายไป ท้ายที่สุดก็ทำได้แค่เพียงคร่ำครวญต่อเวลาที่หมดไป และต้องยอมจำนนต่อชีวิตที่เป็นอยู่อย่างไม่มีเงื่อนไข และแล้ววัยสามสิบก็เริ่มต้นขึ้น

ชีวิตนักศึกษามหาวิทยาลัยดำเนินไปอย่างเร่งรีบ ทุกคนจำเป็นต้อง

คำนวณหน่วยกิต วิชาเอก วิชาโท อย่างรอบคอบ เพื่อจะได้จบปริญญาตรีภายในเวลา 4 ปี ทว่าในยุคปัจจุบัน การหางานเต็มไปด้วยการแข่งขันที่ดุเดือด ความรู้ในรั้วมหาวิทยาลัยเพียงพออย่างเดียวอาจไม่เพียงพอ หลายคนจึงพยายามเพิ่ม “ความสามารถ” และหาประสบการณ์เสริม อาทิเช่น การเรียนกวดวิชา การฝึกงาน การทำงานพิเศษ ฯลฯ บางคนอาจไปเป็นนักเรียนแลกเปลี่ยนที่ต่างประเทศสักเทอมหรือสองเทอม นักศึกษาชายต้องไปเกณฑ์ทหาร ส่วนคนที่ชอบเข้ามหาวิทยาลัยไม่ติด พักการเรียน หรือเปลี่ยนวิชาเอก อาจใช้เวลาเพิ่มขึ้นอีก 1-2 ปี หลังจากเรียนจบก็ยังคงเรียนเพิ่มเพื่อเตรียมสอบคัดเลือกเข้าทำงานหรือเรียนต่อต่างประเทศ พอรู้ตัวอีกทีเข็มของอายุก็ขึ้นไปเลขสามแล้ว

**การหางานเต็มไปด้วย
การแข่งขัน
ที่ดุเดือด ความรู้
ในรั้วมหาวิทยาลัย
เพียงพอเดียว
อาจไม่เพียงพอ**

แม้วัยรุ่นจะไม่ใช่ว่าคนที่กำลังเผชิญหน้ากับวัยสามสิบ แต่ส่วนใหญ่ต่างก็หวาดกลัวต่อความรวดเร็วของเวลานักศึกษาชั้นปีที่ 2 กังวลใจต่อการเรียน จนลืมความสนุกของชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัยไปแรกไปจนหมด หรือ

นักศึกษาชั้นปีที่ 3 ที่เอาแต่ครุ่นคิดถึงชีวิตหลังเรียนจบซึ่งกำลังจะเกิดขึ้นอย่างพะว้าพะวัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งบัณฑิตจบใหม่ที่กำลังว่างงานอยู่ ทุกวันของพวกเขาผ่านไปอย่างร้อนใจและท้อแท้ หากทุกคนใช้ชีวิตรีบเร่งมากขนาดนี้แล้วจะลดความหวาดกลัวต่อความล้มเหลวหรือความสำเร็จในชีวิตได้จริงหรือ ถ้าคิดดูให้ดีจะพบว่า ความปรารถนาของพวกเราล้วนแต่เป็นเรื่องฉาบฉวย ไม่ว่าจะอยากประสบความสำเร็จเร็วๆ อยากได้งานดีๆ ก่อนใคร...และไม่แน่ว่าตัวคุณซึ่งกำลังอ่านหนังสือเล่มนี้อยู่ ก็อาจหวนใจอยู่ลึกๆ ว่า

“อายุขนาดนี้แล้ว แต่ยังไม่มียอะไเป็นขึ้นเป็นอันเลย...”

2

ชีวิตของคุณอายุเท่าไรกันแน่

เมื่อได้ยินคำถามนี้ครั้งแรกอาจรู้สึกงงได้ ถ้าอย่างนั้นผมขอแจกแจงอย่างละเอียด โดยกำหนดให้ชีวิตของมนุษย์ตั้งแต่เกิดจนตายให้มีค่าเท่ากับเวลา 24 ชั่วโมงในหนึ่งวัน ตอนนี้ชีวิตของคุณน่าจะตรงกับเวลาใด เวลาเที่ยงตรงซึ่งดวงอาทิตย์ฉายแสงร้อนแรงที่สุด หรือเป็นเวลายามบ่ายที่ต้องเริ่มทำงานอีกครั้งหลังจากพักกลางวัน

หากเราลองนำอายุบัณฑิตที่เพิ่งเรียนจบมาหมาดๆ ในวัย 24 ปีมาคำนวณด้วยสูตรอย่างจริงจัง กำหนดให้อายุขัยเฉลี่ยอยู่ที่ 80 ปี ในเวลา 24 ชั่วโมงคนที่อายุ 24 ปี ซึ่งสามารถมีอายุขัยถึง 80 ปี จะมีนาฬิกาชีวิตตรงกับกี่โมงกี่นาทีกันนะ

คำตอบคือ เจ็ดโมง 12 นาที

เวลาเจ็ดโมง 12 นาทีอาจดูเข้ามาใกล้ แต่เวลาเดียวกันนี้ ใครบางคนอาจกำลังกระวีกระวาดรีบตื่นนอน และใครบางคนที่ชอบนอนตื่นสายอาจกำลังนอนหลับใหลอย่างสบายใจ แต่ทั้งนี้ทุกคนที่อายุ 24 ปีจะอยู่ในเวลาเดียวกัน

คือ เจ็ดโมง 12 นาที

ในฐานะที่ผมเป็นอาจารย์ จึงได้เห็นการเติบโตของคนหนุ่มสาวมากมาย ถ้าเปรียบให้เวลาชีวิตเริ่มต้นที่เจ็ดโมง 12 นาที จะเห็นภาพได้ชัดเจนที่สุด เพราะอายุ 24 ปี เป็นช่วงเวลาที่มนุษย์ข้ามผ่านวัยเยาว์และความกึ่งคนของประสาวัยรุ่นมาจนเกือบหมดแล้ว เป็นช่วงชีวิตที่ต้องเตรียมพร้อมสู่การเป็นส่วนหนึ่งในสังคมอย่างจริงจัง ซึ่งน่าจะตรงกับเวลาออกจากบ้านตอนเช้าไปทำงานพอดี

ถ้าเช่นนั้นคนอายุ 60 ปี ในวัยเกษียณน่าจะตรงกับเวลาใดกัน คำตอบคือ หกโมงเย็น เป็นเวลาที่คนส่วนใหญ่เลิกงาน และกำลังกลับบ้าน หรือไม่ก็กำลังรับประทานอาหารเย็นกับครอบครัวอย่างมีความสุข อายุชีวิตที่คล้ายคลึงกับเวลาในหนึ่งวันแบบนี้ ผมจึงชอบเทียบอายุขัย 80 ปีกับเวลาในหนึ่งวัน

การคำนวณนาฬิกาชีวิตนั้นง่ายมาก ถ้าเวลา 24 ชั่วโมง มีค่า

เท่ากับ 1,440 นาที ชีวิตที่มีอายุขัย 80 ปี จะมีค่าเท่ากับปีละ 18 นาที

อายุ 10 ปี จึงมีค่าเท่ากับ 3 ชั่วโมง พอใช้สูตรนี้ เราจะสามารถคิดคำนวณเวลาได้ทุกช่วงชีวิต อายุ 20 ปี จะตรงกับเวลาหกโมงเช้า อายุ 29 ปี จะตรงกับเวลาแปดโมง 42 นาที นาฬิกาชีวิตนี้คำนวณขึ้นจากอายุขัยเฉลี่ย 80 ปี แต่ถ้าในอนาคตอายุขัยเฉลี่ยเพิ่มมากขึ้น อัตราการคำนวณเวลาชีวิตก็อาจเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย

เมื่อไม่นานมานี้มหาวิทยาลัยของผมได้จัดงานคืนสู่เหย้าขึ้น รุ่นพี่คนหนึ่งซึ่งมีอายุมากกว่า 60 ปีได้เล่าให้ฟังว่า เขาเป็นอาจารย์มาตลอดทั้งชีวิต จู่ๆ

อายุ 24 ปี เป็นช่วงเวลาที่มนุษย์ข้ามผ่านวัยเยาว์และความกึ่งคนของประสาวัยรุ่นมาจนเกือบหมดแล้ว เป็นช่วงชีวิตที่ต้องเตรียมพร้อมสู่การเป็นส่วนหนึ่งในสังคมอย่างจริงจัง

รัฐบาลก็ปรับแผนให้มีการเกษียณก่อนกำหนด เขาจึงต้องเกษียณทั้งที่ยังไม่ได้เตรียมตัว ในตอนแรกเขารู้สึกเกลียดช่วงอายุที่ว่างเปล่านี้นี้มาก แต่ตอนนี้กลับรู้สึกขอบคุณช่วงเวลานี้เป็นที่สุด เพราะเพิ่งรู้ว่าวัยเกษียณมีชีวิตใหม่ที่เปี่ยมไปด้วยความสุขซ่อนอยู่ด้วย เขาขอบคุณที่ได้พบเจอโลกใบนี้เร็วกว่าเดิมถึง 2 ปี...ผมรู้สึกประทับใจเรื่องราวของรุ่นพี่คนนี้มาก และเผื่อรอให้

โลกใบใหม่เดินทางมาถึงในวันหนึ่งข้างหน้า เพราะตะวันยามเย็นหลังหกโมงสาดแสงเป็นประกายงดงามไม่แพ้ท้องฟ้าเวลาอื่น

คนส่วนใหญ่ที่ได้เห็นนาฬิกาชีวิตของตัวเองล้วนแต่ประหลาดใจ เพราะเวลาที่คำนวณออกมาดูเหมือนจะผ่าน

ไปไม่เท่าไรหรอก ตอนที่ผมบอกคนที่อายุ 50 ปีว่า “ตอนนี้นาฬิกาชีวิตของคุณอยู่ที่เวลาบ่ายสามโมงนะครับ” เขาลองคำนวณคร่าว ๆ ด้วยตัวเองอีกครั้งแล้วก็พูดขึ้นอย่างตกใจว่า “จริงๆ ด้วยแฮะ” เมื่อผมบอกเด็กอายุ 20 ปีที่เพิ่งเรียนจบ ส่วนใหญ่มักคิดคล้ายๆ กันว่า “นี่กว่าใช้ชีวิตมานานมากแล้วซะอีกที่แท่นาฬิกาชีวิตก็เพิ่งหกโมงเช้าเท่านั้น”

อายุวัยนี้เป็นช่วงชีวิตที่เพิ่งเริ่มต้นขึ้น อาจคิดว่ากำลังจะสาย แต่เวลาในหนึ่งวันต่อจากนี้ยังคงทอดยาวไม่จบสิ้น

ความรู้สึกที่ว่า “ทุกอย่างมันสายไปแล้ว!” ไม่ได้เกิดขึ้นจาก “ความจริง” แต่เป็นผลมาจาก “ภาพลวงตา” ที่เราสร้างขึ้นเอง ดังนั้นจึงไม่ควรหาข้ออ้างเพื่อลบล้างความตั้งใจ ตอนนี้ไม่มีอะไรที่สายเกินไป แม้จะเป็นเศษเวลาเล็กน้อย แต่ก็สามารถเปลี่ยนแปลงทุกสิ่งทุกอย่างได้เสมอ

3

ขณะนี้เข้มนาฬิกาชีวิตของผมชี้ไปที่เวลาบ่ายสองโมง 24 นาที ปีนี้ผมอายุ 48 ปีแล้ว แต่นาฬิกาชีวิตก็ยังเดินไปไม่ถึงบ่ายสองโมงครึ่ง...ในทุกครั้งที่คิดว่า ยังไม่ได้ทำอะไรเป็นชิ้นเป็นอันเลย ทั้งที่อายุเกือบจะ 50 ปีแล้ว ผมจะมองไปที่นาฬิกาบนโต๊ะ เพราะเวลาชีวิตในหนึ่งวันของผมยังเหลืออยู่มากมาย

ในภาพยนตร์เรื่อง เบนจามิน บัตตัน *บัดตัน อัศจรรย์คนโลกไม่เคยรู้ (The Curious Case of Benjamin Button)* มีบทสนทนาหนึ่งกล่าวไว้ว่า

“ในชีวิตหนึ่ง ไม่มีช่วงอายุใดที่เร็วเกินไปหรือสายเกินไป”